

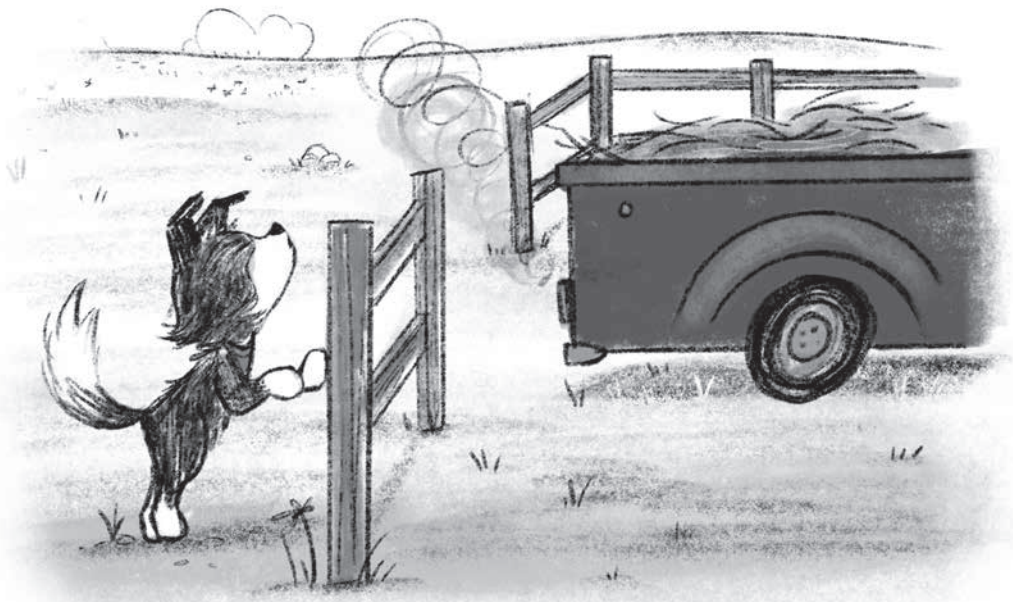
Kometa

Dangus buvo ryškiai žydras. Virš Deivisų ūkio kabojo purių baltų debesų kamuoliai. Saulės spinduliai ritinėjosi mano kailiuku maloniai jį šildydami. Net purvo kvapas buvo kitoks – lyg lapų, gėlių ar dumblo. Letenėlėmis tvirtai įsirėmiau į žemę. Tai buvo tinkama diena lenktynėms!

Iš arklidžių išsuoliavo Kometa. Kol ji trypčiojo aplink mane, pastebėjau, kad jos ilgos kojos vis dar šiek tiek neproporcingos kūnui. Kometa – naujagimė. Ji – Žvaigždės ir Grėjaus kumelaitė ir ji mano esanti greita. Bet aš – Bo Deivisas! Visi mane pažįsta kaip greičiausią gyvūną. Aš galiu bėgti greičiau už vištą. Aš galiu bėgti greičiau už avį. Aš netgi galiu bėgti greičiau už žmones – savo brolių Vajatą ar seserį Imani.

Be to, jau būčiau aplenkęs ir šeimos sunkvežimį, jei ne ta tvora, kurią turiu peršokti.

Štai todėl man ir Kometai reikia lenktynių: kad kartą ir visiems laikams išsiaiškintume, kuris iš mūsų yra greičiausias Deivisų ūkyje.

– Labas rytas, Kometa, – linktelėjau pasveikindamas jaunąją kumelaite.

– Labas, Bo! Kokia graži ir saulėta diena! – linksmai sužvingo ji.

– Tikrai taip, – atsakiau. – Ar pasiruošusi lenktynėms?

– Žinoma, pasiruošusi! Ir galime lažintis, kad laimėsiu aš! – tarė Kometa.

Aš tik šyptelėjau plačia šuniška
šypsena.

– O, Kometa, atsiprašau, bet taip
nemanau. Tau dar negimus aš jau bė-
giojau!

Kelios avys, kurios ganėsi netoliese,
pakėlė galvas ir sužiuro į mus. Parše-
lis Zonkas pakėlė akis nuo
lovio ir sukriuksėjo:

– Palaukite, tai jūs abu lenktyniausite?

Tada jis sušuko:

– Ei, visi čionai! Bo ir Kometa ketina išsiaiškinti, kuris greitesnis – šuo ar žirgas!

Na, šių žodžių ūkio gyvūnai tik ir laukė. Netrukus visi jau būriavosi aplink mus.

Vištos, karvės, avys ir antys tuoj
pat puolė ginčytis, kuris, jų manymu,
laimės lenktynes.

Mano širdis pradėjo greičiau plakti.
Turėjome palaikytojų būrį!